

мѣсто, обградено съ редове камъни за служба и жертва. Разказва се, че селянитѣ искали много пѣти да съзидатъ църква, но позволение за това не сж получавали. Най-сетне прибѣгнали до хитростъ: въ долния край на селото нощно време набързо била струпана дълбоко въ земята сграда върху зидове дебели 70 — 80 см. и отгоре тухленъ сводъ и покривъ въ форма на дървена плѣвнишка сграда. Така изникнала нова постройка, която българитѣ наричали об о р ъ. По-сетне съ голѣми молби тѣ добили разрешение да обърнатъ сградата въ църква и да я посветятъ на Свети Георги победоносецъ.

Отначало не е имало постояненъ свещеникъ, та е идвалъ такъвъ отъ близкитѣ манастири. Ала съ течението на времето селянитѣ забогатѣвали, та настоятели отъ Света гора и Рилския манастиръ често ги спохождали. По тѣхенъ починъ билъ построенъ северно отъ църквата доста голѣмъ двуетаженъ метохъ, който станалъ центъръ на селския духовенъ и народностенъ животъ. Въ метоха имало стая за учение, стая за духовника, който идѣлъ да изповѣда народа, стая за съветъ, гостна (трапезаря), дълга ода я за общи гощавки съ благотворителна цель. Ние помнимъ църквата „Св. Георги“ само съ едно малко прозорче; отъ южната страна до пѣвцитѣ; другъ прозорецъ тя нѣмаше нито въ олтаря, нито въ женското отдѣление. Освѣтляваше се отъ кандила и свѣщитѣ по свѣтилницитѣ. Врати имаше две: една южна за мъжкото отдѣление и втора западна — за женитѣ. Имаше малко предверие; въ него се виждаха рисунки, а въ срѣдата Св. Георги на конь. Подътъ въ църквата слизаше 5—6 стъпала низко въ земята. Иконостасътъ и царскитѣ двери бѣха изработени отъ рѣзба и облѣпени съ желтъ фаракъ; дверитѣ бѣха малки. Размѣрътъ на църквата бѣ 12 метра дължина и 4 1/2 метра широчина. Подътъ бѣ посланъ съ голѣми изпечени червени тухли.

Така църквата и метохътъ служиха на селото около 70 години. Презъ 1874 г. старата църква, вече стана тѣсна за населението и опушена, както и метохътъ, та бѣха съборени. На мѣстото на метоха бѣ построена нова църква и осветена въ 1875 г. За това идва Русенскиятъ владика *Григорий*. Той тойде отъ Плаково, посрещнатъ бѣ при оградната на харманитѣ и говори грѣцки въ църквата. Днесъ мѣстото на старата църква е запазено като свето. Престолътъ е ограденъ съ желѣзна решетка. Камбанария тогава нѣмаше. Докато бѣ метоха, клепалата, дървено и железно, бѣха подъ неговия покривъ на чардака, а когато той биде съборенъ, докато се направи камбанария, дървеното клепало бѣ окачено на високъ салкъмъ въ югозападната часть на двора задъ мѣстото на старата църква. Отъ земята до клепалото се протѣгаше висока дървена стълба. По нея се надварвахме да чукаме кой